Da russerne «invaderte» Bodø Hovedflystasjon sto et samlet pressekorps og ikke så få offiserer og måpte. På en flybase som sier de ennå har mange hemmeligheter svingte russiske kameraer alle veier. Slik skal det være, mener kaptein Hanne Olafsen.

TEKST: JØRGEN MATHISEN jm@an.no FOTO: ERNST FURUHATT ef@an.no

PR for hemmeligheter

navn i uka

Hanne Olafsen

Alder: 29 år
Stilling: Kaptein i luftforsvaret, informasjonsoffiser på Bodø Hovedflystasjon
Aktuell: Viktig i arbeidet med informasjon og åpenhet rundt flystasjonen og det russiske jetjagerbesøket der denne uka.

– Gjestende russere får fotografere som de vil på fremsiden gjønske så stengte Bodø Hovedflystasjon, men en norsk pressefotograf med bare fredelige hensikter blir pålagt strenge restriksjoner. Synes du dette henger på greip?

– Pressekorpset er ikke ilagt strengere restriksjoner enn andre. Vi har de samme reglene når det gjelder fotografering.

– Hvorfor ble det da slik som det ble da russerne kom?

– Fotoforbudet på Bodø Hovedflystasjon er egentlig ikke så strengt lenger, og det er ikke mye å skjule. Når pressen oppfatter at vi har fotorestriksjoner er nok det mer fordi de bedømmer dette ut fra spesielle situasjoner der det ikke alltid er fritt fram. Slik det vil være ved for eksempel ulykker eller andre dramatiske hendelser, men da ville det ikke være fritt fram noen steder.

– Men den gamle FI får lov både å komme inn på flystasjonen og får bevege seg fritt med kameraer?

– Som du vet har verden forandret seg. Dessuten får ikke bevege seg fritt. De blir fulgt overalt og vi har forberedt oss godt.

– Gjemt unna sensitive saker, med andre ord?

– Ikke det akkurat, men vi har alltid sikkerheten å tenke på. Verken militære eller sivile, uansett nasjonalitet, kan springe rundt som de vil på flystasjonen, det er for farlig. Det er ingen gjerder mellom områdene der flyene ferdes og resten av området.

– Har det trengt inn hos alle gamle yrkesmilitære som er vokst opp med hemmeligheter, kald krig at fi er borte og åpenhet er tidens lasen?

– Det kan nok hende at det ikke har. Derfor er voksenopplæring er en viktig del av jobben min. Det gjelder ikke minst forholdet mellom forsvaret og mediene.

– Når får en journalist og en fotograf fra Avisa Nordland være med på den anerkjent løslupne Santa Barbara-festen som er en gang i året i Bodin Leir?

– Det blir nok en stund til, men personlig kunne jeg godt tenke meg å åpne opp mye mer. Forøvrig så jo vi også lov å ha bedriftsinterne fester. Ettersom yrkesmilitære blir mer og mer vanlige arbeidstakere, med vanlig bolig og vanlig familie er det faktisk vanskelig å skape det sosiale livet på arbeidsplassen som mange av oss ønsker.

– Og du er gjerne med på festen?

– Selvfølgelig, men ikke akkurat nå, da. Nedkomsten er om tre måneder.

– Og babyen blir like aktiv som du selv er?

– Det kan se slik ut. Jeg bruker å si at den kommer til å være født med hyperventilering og magesår.

– Er du så tøff?

– Neida. Egentlig er jeg et bløthjertet og følsomt menneske.

– Men bare når du har kommet hjem, har fått av deg den spesialsydde svangerskapsuniformsbuksa og har fått på deg mammaoverallen?

– Ikke bare da. Jeg klarer ikke å se at det er noen forskjell på meg i uniform og i vanlige klær.

– Og hvem er du da?

– Like utålmodig som jeg er på jobben. Jeg liker at det skjer ting, liker ikke stillstand, og har nok et snev av hyperaktivitet, ja.

– Det må da være en fullstendig feil egenskap i Forsvaret der en vesentlig sysselsetting for mange er venting?

– Det stemmer i hvert fall ikke for meg. Jeg kommer fra jobb i TV2 og trodde livet der var noe av det mest stressende man kunne oppleve med korte deadlines og mye mas, men det jeg driver med nå er vel så stressende.

– Og en av stressfaktorene er å møte seg selv i døra, der informatøren som skal avgrense informasjon møter tidligere kolleger som vi ha ut mest mulig?

– Det er tilrettelegging det handler om. Jeg føler at jeg har tillit både hos de jeg skal betjene, nemlig dere mediefolk, og hos min arbeidsgiver.

– De er vel fornøyde når du sier informasjon slik det passer best og dermed får du etterhvert to stjerner mindre og to slitekanter mer?

– Jeg kjenner meg ikke igjen i den beskrivelsen.

– Forfremmelses-systemet og hierarkiet i forsvaret må da være velkjent for deg som har bakgrunn som befal i luftvernartilleriet?

– Selvsagt. Men jeg trakk meg etter at jeg hadde vært troppsjef i Bodin leir. Jeg fant ut at jeg ville ikke inn på den vanlige karriereveien med krigsskole og det hele. Jeg ville på det tidspunktet heller gjøre noe annet på den veien jeg også interesserte meg for, nemlig media. Derfor ble det studier og TV2-jobbing.

– Men livet i forsvaret fristet tilstrekkelig til å komme tilbake?

– Denne typen jobb fristet. Det var en drømmekombinasjon som det ikke finnes mange av, forsvarsbakgrunn og mediabakgrunn er en skreddersydd sammensetning for en informasjonsoffiser. Det er ikke mange som har en slik bakgrunn, dessverre. Det kunne vært en fordel hvis flere hadde en slik bakrunn tror jeg. Det er en en nytig kombinasjon, slik jeg ser det.

– Tradisjonelle informasjonsoffiserer sier tvert nei til medienes spørsmål for sikkerhets skyld der du er smart nok til å si kanskje, og smir til et opplegg alle kan være tilfreds med?

– Jeg må nok si nei rett som det er jeg også, men det skyldes mest kapasitetsproblemer. Jeg er alene på jobben som informasjonsoffiser og jeg har også masse å gjøre med internforsmasjon. Jeg skulle ønske jeg kunne gi mye mere tips og oftere legge til rette for mye mer positive tilbud til medier som vil lage forsvarsstoff enn det jeg har kapasitet til. Jeg må la gode tips fare fordi jeg ikke har kapasitet. Jeg bruker å si at hvis jeg kunne klones til fem stykker ville jeg kunne ha jobb til alle fem.

Med barn i magen. Presseoffiser/kaptein Hanne F. Olafsen ordner opp med russiske fly, måpende pressefolk og ditto norske offiserer. Hun viser gjerne fram både den spesialsydde uniformsbuksa og det den skjuler.

– Men så får du bare én assistent?

– Jeg får en snart som jeg skal lære opp og som skal være vikar for meg mens jeg har svangerskapspermisjon, og så skal han jobbe sammen med meg når jeg er tilbake.

– En måned etter fødselen kommer du tilbake på kontoret, medførende barnevogn i kamuflasjefarger?

– Ikke så tidlig, kanskje, men mannen min og jeg er enige om at vi skal dele på svangerskapspermisjonstida, både fordi han vil være mer hjemme og fordi jeg vil nokså fort tilbake i arbeid. Og skulle noen komme over en barnevogn med kamuflasjefarge må jeg absolutt få vite om det!